

Lelki morzsák - 11

Advent 4. vasárnapja

„Légy csendben, és várj az Úrra!” – Zsoltárok 37,7

Adventnek vannak külső jelei és fényei, - melyek ez évben talán visszafogottabban, de ilyenkor hagyományosan megjelennek. Az adventi koszorú, az utcák fényfüzérei és különböző hangulati elemei vesznek körül bennünket. Ugyanakkor az Adventnek vannak lelki elemei is, melyek a szokásosnál nagyobb, felfokozottabb érzéseket hoznak felszínre. A lélek szembesül azzal a belső igényével, hogy minden tüsténkedés és cselekvés mögött a belső nyugalmat keresi. Az advent olyan mélyről jövő lelki igényeket tükröz, amelyeket senki sem hozhat létre önmagának, de amelyeket mégis folyamatosan keres.

Ha valaki ma, néhány nappal a karácsonyi ünnep előtt bármely európai városra tekint, első látásra úgy tűnhet, hogy minden készen van a Megváltó érkezésére. Feldíszített fenyőfák a települések főterein, fényláncok, karácsonyi zene, süteményes sátrak és a forró puncs illata mind az Istengyermek boldog fogadásának a látszatot keltik és hirdetik. De ha valaki jobban és mélyebben megnézi, akkor azt látja, hogy bár minden fényesebb, mint annak idején Betlehemben, mégis sok ember - csakúgy, mint akkor -, elmegy a lényeg mellett. Az adventi vásárlások és készülődések zürzavarában elfelejtődik, hogy 2000 évvel ezelőtt a Megváltó csöndben jött el és hogy Ő azóta sem lelhető fel a zajban.

Annak, aki Őt akarja megtalálni, a csendet kell szeretnie és a csendet kell keresnie, ahogy azt Igénk is üzeni: „*légy csendben és várj az Úrra!*”

Elgondolkodom, hogy vajon annak idején minek kellett volna történnie, ami az embereket felriasztja fáradt egykedvűségükből és mélységes közönyükből? Mekkora lármát kellett volna Istennek csapnia ahhoz, hogy észrevegyék eljövetelét? De nem úgy és nem ott jött el, ahol a legtöbb látnivaló és a legnagyobb zaj volt, hanem Betlehem kapui előtt a düledező falak egyik szegletében jött erre a világra, az éjszaka legnagyobb csendjében. Ki gondolt volna azon az éjfélen a kapuk előtt lévő barlangistálló jászlára?

Így jött el Isten akkor és így jön el ma is az emberhez és az egyes lelkekhez. Ezt a tényt ismerjük ugyan, de ismerjük-e magát a titkot? Annak az éjszakának a mélységét és csöndjét értjük-e igazán? Értjük-e, hogy Isten a csöndben ragadható meg? Mi lármázunk, reklámozunk és harsogunk, talán mert attól félünk, hogy Isten csöndjét és hallgatását nem hallja meg ez a világ. Végül aztán valóban nem halljuk meg a magunk teremtette zajban.

Ha napjainkban valamelyik államfő ellátogat egy másik vezetőhöz, akkor a protokoll kényes szabályai szerint fogadást rendeznek a tiszteletére, melyet már hónapokkal az esemény előtt előkészítenek. Ezt követően pedig minden az előre meghatározott program szerint történik. Mikor az Ige megtestesült, bejelentetés nélkül jött el és lépett be a történelembe. Csupán néhány pásztor térdelt szóttanul az istállóban a jászol előtt, amelyben a Gyermekek feküdt. Ilyen puritán egyszerűségben, ilyen csöndben és titokban jött a Megváltó ebbe a világba. Vajon miért mutatta magát Isten ilyen észrevétlennek és miért választotta ezer más lehetőség közül a jászlat jelnek: „*A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.*” (Lukács 2,12) Nem azt szeretné ezzel, hogy igazi nagyságát a látszólagos kicsinysége mögött fedezzük fel? Talán azt szeretné üzeni, amit mutat nekünk, hogy legyünk mi is kicsinnyé és így készítsük fel a szívünket az Ő befogadására.

Bizonyos, hogy az Adventi időnek elsősorban nem azt kell szolgálnia, hogy kitaláljuk, mit ajándékozzunk szeretteinknek és idegesen fussunk annak beszerzésére. E pár hétnek a csend idejének kell lennie! Olyan időszaknak, mely arra szolgál, hogy felkészüljünk, hogy amikor Ő eljön, ne menjünk el mellette. Legyen a szívünk az a szegényes, egyszerű, sallangoktól mentes jászol ahol az Istengyermek befogadásra talál!

(Dr. Pócze István)